

Πέτρος Ξένος: Από τη Λούχα της Ζακύνθου στην Αυστραλία

Αποκλειστικά στον Κόσμο, σε συνέχειες η αδημοσίευτη αυτοβιογραφία του Πέτρου Ξένου που καταγράφει το μεγάλο ταξίδι της ξενιτειάς από την Ελλάδα στην Βραζιλία κι από εκεί στην Αυστραλία. Η συνέχεια την άλλη Τετάρτη.

Μέρος δέκατο

Σήμερα όμως θα έκανε την πρώτη παρανομία στην ζωή του και λυπόταν πολύ για αυτό. Δεν υπήρχε όμως άλλη λύση. Δεν γινόταν να κάνει πίσω τώρα. Ίσως να μην του δινόταν άλλη ευκαιρία να φύγει. Μόλις έφτασε στο χωριό πήγε κατευθείαν στο σπίτι του παλιού χωροφύλακα, το φίλο του νοματάρχη και τον παρακάλεσε να τον βοηθήσει να τηλεφωνήσει του νοματάρχη ότι το χαρτί που θα του πήγαινε ήταν υπογεγραμμένο από τον πατέρα του και αυτός θα πλαστογραφούσε την υπογραφή του. Να πει του νοματάρχη ότι ο πατέρας του υπέγραψε μπροστά του και όλα είναι εντάξει. Αυτός στην αρχή έφερε αντιρρήσεις αλλά μετά το κατάφερε να τηλεφωνήσει στην αστυνομία. Όλα τακτοποιήθηκαν. Παίρνοντας το χαρτί υπογεγραμμένο έτρεξε 6 χιλιόμετρα που απείχε το χωριό από το Αστυνομικό Τμήμα. Ο νοματάρχης ήταν πολύ πρόθυμος να τον εξυπηρετήσει, μάλιστα τον ρώτησε τι κάνει ο φίλος του ο συνταξιούχος. Ο Πέτρος δεν άκουγε τίποτα. Του απάντησε με ένα απλό καλά. Δεν έβλεπε την ώρα να φύγει από εκεί μέσα, τα αυτιά του βούιζαν, είχε κιτρινίσει και νόμιζε ότι από στιγμή σε στιγμή θα τον έκλειναν μέσα στο κρατητήριο. Όταν επιτέλους βγήκε έξω ανάσανε δυνατά. Έφυγε τρέχοντας για το χωριό του. Τα άλλα χαρτιά ήταν όλα εύκολα. Τα έστειλε στη ΔΕΜΕ. Πέρασαν 5-6 μήνες να πάρει απάντηση. Τελικά την ημέρα των γενεθλίων του 29 Σεπτεμβρίου 1958 πέρασε ο ταχυδρόμος και έφερε ένα γράμμα. Ήταν από την ΔΕΜΕ που τον καλούσαν την Δευτέρα πρωί να παρουσιαστεί στα γραφεία της στην Αθήνα. Ήταν Σάββατο απόγευμα, το καράβι του ανδρός περνούσε από την Ζακύνθο κάθε Κυριακή απόγευμα για Πειραιά, ίσα που το πρόλαβε βαδίζοντας μιάμιση ώρα με τα πόδια και μια ώρα με το ποδήλατο που πλήρωσε ένα παιδάκι που βρήκε στο δρόμο να τον πάει στο λιμάνι. Σε λίγο έφτασε και το καράβι έρχομαι από την Κεφαλονιά. 12 ώρες κράτησε το ταξίδι. Το

Ο Πέτρος μαζί με τον φίλο του Θωμά έτρωγαν στην ταβέρνα του Αντώνη με το ωραίο κρασάκι και μια φωτεινή πινακίδα που έγραφε «Ο άσσος πρώτος στο χαρτί, ο Αντώνης άσσος στο κρασί».

πρωί ήταν στον Πειραιά, πήρα τον ηλεκτρικό και στις εννιά ήταν στα γραφεία. Πίσω από ένα γραφείο, στον τρίτον όροφο καθόταν μια υπάλληλος. Την πλησίασε διστακτικά και της έδειξε τα χαρτιά που είχε φέρει μαζί του. Α είσαι από τους μαραγκούς, θα περιμένεις γιατί δεν έχουν έρθει ακόμα οι άλλοι. Όταν συμπληρωθούν τα άτομα που περιμένουμε θα σε φωνάξω. Κάθισα υπομονετικά και περίμενε. Κατά το μεσημέρι τον φώναξε υπάλληλος και του είπε ότι μάλλον δεν θα έρθουν αρκετοί μαθητές για να αρχίσουμε μαθήματα. Αν μέχρι το απόγευμα δε συμπληρωθεί ο αριθμός των μαθητών θα το πληρώσουν τα εισιτήρια να γυρίσει πίσω στο χωριό του και θα ειδοποιηθούν όταν συμπληρωθεί σχολή. Του φάνηκε πως η πολυκατοικία έπεσε και τον πλάκωσε. Ήταν αδύνατο να γυρίσει πίσω στο χωριό του. Τώρα που ήξεραν πως έφυγε θα τον θεωρούσαν ανίκανο, θα νόμιζαν ότι τον έδιωξαν. Τα μάτια του βούρκωσαν, δεν είναι δυνατόν σκέφτηκε, με τι μούτρα θα συναντούσε τους χωριανούς του. Γύρισε να φύγει. Θα τον κατάλαβε φαίνεται η υπάλληλος γιατί τον κάλεσε πίσω. Κοίταξε του είπε, δεν είναι σίγουρο, μπορεί μέχρι το απόγευμα να έρθουν

κι άλλοι. Πέρασε το απόγευμα και θα δούμε. Έφυγε κατεβαίνοντας από το ασανσέρ χωρίς πόρτες που έπρεπε να είσαι σίγουρος για να μπει μέσα αφού δε σταματούσε. Χιλιάδες μετανάστες ασφαλώς θα έχουν περάσει από κείνο το ασανσέρ. Πήρε ένα ταξί και πέρασε το μεσημέρι στον θείο του, τον παπά που έμενε τότε στα Φιλαδέλφεια. Το απόγευμα πήγε πάλι στα γραφεία, η ίδια υπάλληλος μόλις τον είδε του χαμογέλασε, έλα του είπε είναι εντάξει, κάθισε να φωνάξω τον κύριο διευθυντή που θέλει να σου μιλήσει. Δεν άργησε να φανεί ο κύριος διευθυντής με ένα χαμόγελο στα χείλη του. Του έκανε νόημα να πάει μαζί του. Ποιος άραγες ξέρει, σκέφτηκε ο Πέτρος, πόσες χιλιάδες νέους και νέες είχε βοηθήσει με αυτό το ψεύτικο χαμόγελο να φύγουν από την πατρίδα και να εγκαταλείψουν τα χωριά τους που ερημώνουν. Του είπε να καθίσει απέναντι του και άρχισε να του εξηγεί. Αύριο το πρωί του είπε θα παρουσιαστείς την Σεβαστοπούλειο σχολή. Η διδασκαλία είναι εξάμηνη, περιλαμβάνει τέσσερα μαθήματα την ημέρα, 4 ώρες το πρωί, πρακτική μαραγκοσύνη με δάσκαλό, 2 ώρες μαθηματικά και 2 ώρες αγωγή του πολίτη. Την

άλλη μέρα αντί για αγωγή πολίτη η καθηγήτρια Ντόνα Αλεξάνδρα θα σας διδάσκει την πορτογαλική γλώσσα που μιλούν στην Βραζιλία. Το Σάββατο θα έρχεσαι εδώ να πληρώνεσαι 200 δραχμές την εβδομάδα. Μετά από τους έξι μήνες θα είσαστε έτοιμοι να μεταναστεύσετε στη Βραζιλία. Τον ρώτησε αν χρειάζεται χρήματα μέχρι την πληρωμή. Όχι ευχαριστώ του απάντησε, είχε μαζέψει μερικά δουλεύοντας στο χωριό, με το μουλάρι κουβαλούσε σταφύλια. Τον ευχαρίστησε και έφυγε χαρούμενος.

Η Σεβαστοπούλειος Σχολή και η Αθήνα

Κάτω από τους πρόποδες του Λυκαβηπτού, στο Σμαράγλειο και πιο κάτω η λεωφόρος Αλεξάνδρας με το γήπεδο του παναθηναϊκού ήταν τότε η Σεβαστοπούλειος σχολή, περικυκλωμένη από ψηλούς τοίχους με μια βαριά σιδερένια πόρτα που την φύλαγε ένας θυρωρός που περιπολιόταν τον κήπο. Εκεί έφτασε πρωί ο Πέτρος έτοιμος να αρχίσει μαθήματα για την προετοιμασία για τη μετανάστευση του από την πατρίδα. Εκεί βρήκε και τους άλλους μαθητές του που αργότερα έγιναν πολύ καλοί φίλοι. Ο δάσκαλος της Μαραγκοσύνης ήταν πολύ καλός μαζί τους. Τους βοηθούσε όσο καλύτερα μπορούσε αν και όλη επιχείρηση ήταν δική του. Επίσης και οι άλλοι καθηγητές ήταν καλοί, ο καθηγητής μαθηματικών που ήταν και ψάλτης όταν δεν είχε μάθημα του μάθαινε βυζαντινή μουσική. Ο καθηγητής αγωγής πολίτη ήταν και ο διευθυντής της σχολής και τους μάθαινε πως να είναι ευγενικοί με τους άλλους συνανθρώπους τους, να είναι καρτερικοί και πρόοι με αυτούς που συνεργάζονται. Αυτό το μάθημα του άρεσε πολύ. Αργότερα πολλές φορές στη ζωή του χρησιμοποίησε αυτά που έμαθε και πολλές φορές του βγήκε σε καλό και τέλος η Δόνα Αλεξάνδρα με τα πορτογαλικά αν και μερικοί από τους μαθητές της έκανα τη ζωή δύσκολη εντούτοις τους έμαθε όλα όσα χρειαζόταν τον πρώτο καιρό.